

[Justitsministeren.]

virksomhed, der kræver særlig autorisation eller godkendelse, uden særlig lovbestemmelse derom. Justitsministeriet er med mindretallet enig i, at bestemmelsens område derved ville blive for ubestemt.

Udelukkelse kan ske også i tilfælde, hvor en straffedom i stedet for at anvende sædvanlig straf for det udviste forhold har statueret utilregnelighed efter straffelovens § 16 eller § 17. Om udelukkelse bør ske efter § 78, stk. 2, afgøres i første omgang af administrationen. Men ved den nævnte bestemmelses stk. 3 åbnes der adgang til at opnå retsafgørelse deraf. Spørgsmålet skal af anklagemyndigheden på begæring enten af den, der har modtaget afslag på andragende om sådan autorisation eller godkendelse, eller af vedkommende myndighed indbringes for den landsret, i hvis kreds andrageren har bopæl. Afgørelsen træffes ved kendelse. Såfremt afgørelsen går ud på udelukkelse fra den pågældende virksomhed, kan spørgsmålet påny indbringes for retten, dog tidligst efter 2 års forløb.

Det vil herefter ikke endeligt afhænge af forskellige administrationsgrenes skøn, om den i § 78, stk. 2, opstillede betingelse for udelukkelse fra de ovennævnte erhverv er opfyldt i det enkelte tilfælde. Det må antages, at den foreslåede afgørelsesmåde dels har den fordel at medføre en ensartet praksis, dels er særlig egnet til at sikre, at der ikke lægges vægt på betragtninger over, om en straffet person er værdig til at udøve en retlighed eller ikke.

Da faren for misbrug normalt vil aftage, således at et strafbart forhold efter kortere eller længere tids forløb ikke vedblivende bør bevirke udelukkelse, hjemles der den, som ved landsrettens kendelse udelukkes fra autorisation eller godkendelse, adgang til at foranledige ny afgørelse truffet efter 2 års forløb. Dog skal den pågældende administrative myndighed uanset rettens afgørelse kunne meddele autorisation eller godkendelse i medfør af § 79, stk. 3, hvorved retsbehandling i særlig klare tilfælde kan undgås.

Reglerne om den processuelle fremgangsmåde ved sager af denne art findes i forslagens § 26. De foreslås indføjede i retsplejelovens § 684, der omhandler forskellige sager, som behandles i strafferetsplejens former.

Behandlingen bør være ret simpel, og det foreskrives derfor, at den som regel skal ske skriftligt og uden medvirken af domsmænd. Hvis retten efter begæring anordner mundt-

lig forhandling, skal dørene på begæring lukkes.

Forslagets § 1 omfatter endvidere på væsentlige punkter en ændret affattelse af straffelovens § 79. For det første lægges der kun vægt på det i § 78 angivne synspunkt, hvorefter retsfortabelse kun skal følge af en nærliggende fare for misbrug. I modsætning hertil har § 79 hidtil hjemlet frakendelse, også når den pågældende var blevet „uværdig til den . . . . . fornødne tillid“.

Dernæst har frakendelse af ret til kald eller erhverv hidtil kun været hjemlet i tilfælde, hvor det pådømte strafbare forhold er udvist under udøvelsen af det pågældende kald eller erhverv. Efter forslaget kan frakendelse også ske, når det strafbare forhold er udvist udenfor den pågældende stilling. Også forhold udvist udenfor stillingen kan begrunde en fare for, at denne vil blive misbrugt, og frakendelse i sådanne tilfælde har iøvrigt også hidtil kunnet ske, ganske vist ikke i medfør af straffelovens § 79, men i medfør af de specielle regler om revisorer, mæglere, læger, tandlæger o. lign. Ved formuleringen af § 79, stk. 1, er der givet udtryk for, at frakendelse kan være mest påkrævet med hensyn til de særlige på offentlig autorisation eller godkendelse hvilende rettigheder, som omhandles i § 78, stk. 2. Det skal dog som hidtil også være muligt at frakende retten til virksomhed af anden art, men kun under ganske særlige omstændigheder.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 79 kan frakendelse ikke blot ske indtil videre, men eventuelt på tid, fra 1 til 5 år. Den domfældte kan da fra et bestemt tidspunkt regne med at genoptage sit erhverv, og fornyet indbringelse for retten — som efter forslaget kun kan ske efter 5 års forløb — bliver i disse tilfælde overflødig. Det må iøvrigt overlades til domstolene at afgøre, hvornår der findes tilstrækkelige holdepunkter for at regne med fare for misbrug i et bestemt tidsrum.

Adgangen til frakendelse for bestandig foreslås ophævet som uforenelig med et grundsynspunkt, der lægger vægten på faren for misbrug.

Frakendelsen regnes fra endelig dom, ikke som nu fra straffens udståelse. Dette synes bedst stemmende med det nævnte grundsynspunkt.

§ 79, stk. 2, hvorefter retten under behandlingen af straffesagen ved kendelse kan udelukke den pågældende fra at udøve virksomheden, indtil sagen er endeligt afgjort, tilsigter at give adgang til på et tidligt tids-